

Arrest

**nr. 141 154 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 28 november 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 31 januari 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.04.2011 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Bangladesh

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde rijbewijs kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien een rijbewijs aantoont dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig, maar niet, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat de persoon die in bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 40.142 d.d. 15.03.2010.)

De door betrokkene voorgelegde arbeidskaart C en het attest van immatriculatie nr. AN412299 kunnen evenmin weerhouden worden, aangezien deze documenten werden afgeleverd op basis van door de betrokkene verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Volgens de advocaat legt betrokkene tevens een geboorteakte voor. Dit document werd echter niet bij de aanvraag gevoegd. Ook een geboorteakte kan zeker niet aanvaard worden, aangezien de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De advocaat haalt aan dat betrokkene geen paspoort of identiteitsbewijs kan verkrijgen. Hij meent dat het feit dat de Bengaalse autoriteiten geen laissez-passer afleverden en dat betrokkene niet gerepatrieerd werd afdoende bewijs vormt. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij zich zelf tot de Bengaalse autoriteiten gewend heeft om het vereiste identiteitsstuk te verwerven in België. Dat betrokkene niet gerepatrieerd werd, betekent niet ipso facto dat hij geen internationaal erkend paspoort, gelijkgestelde reistitel of identiteitskaart zou kunnen verkrijgen. Het komt betrokkene toe alles in het werk te stellen om het noodzakelijke identiteitsdocument te bekomen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van “het voorzichtigheidsbeginsel”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Volgens het voormelde artikel is de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken niet van toepassing op:

- De asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik (waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken);*
- De vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

Verzoeker in casu heeft in het kader van zijn regularisatieaanvraag de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven ingeroepen. Verzoeker verwees hierbij naar het feit dat de cel identificatie van de dienst vreemdelingenzaken in het kader van een repatriëringpoging reisdocumenten van verzoeker aan zijn ambassade had gevraagd. De ambassade weigerde echter om gevolg te geven aan dit verzoek.

Er dient benadrukt te worden dat de weigering van de ambassade om de laissez-passer af te geven definitief was, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de vrijlating van verzoeker.

Uit de weigering van de ambassade om de gevraagde identiteitsdocumenten (laissez-passer) af te leveren kan men de onmogelijkheid in de zin van artikel 9 bis afleiden.

Verzoeker heeft dan ook op voldoende wijze aangetoond dat het voor hem onmogelijk was om identiteitsdocumenten te bekomen. Hierdoor dient men vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed.

In de bestreden beslissing weigert de verwerende partij ten onrechte door verzoeker aangehaalde onmogelijkheid te aanvaarden.

De advocaat haalt aan dat betrokkene geen paspoort of identiteitsbewijs kan verkrijgen. Hij meent dat het feit dat de Bengaalse autoriteiten geen laissez-passer afleverden en dat betrokkene niet gerepatriëerd werd afdoende bewijs vormt. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij zich zelf tot de Bengaalse autoriteiten gewend heeft om het vereiste identiteitsstuk te verwerven in België. Dat betrokkene niet gerepatriëerd werd, betekent niet ipso facto dat hij geen internationaal erkend paspoort, gelijkgestelde reistitel of identiteitskaart zou kunnen verkrijgen. Het komt betrokkene toe alles in het werk te stellen om het noodzakelijke identiteitsdocument te bekomen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de weigering van de ambassade van Bangladesh om de voormelde laissez-passer af te leveren en de onmogelijkheid om verzoeker te repatriëren door de verwerende partij niet betwist wordt.

Het loutere feit dat de Bengaalse autoriteiten op een definitieve en onvoorwaardelijke wijze de aflevering van de identiteitsdocumenten (laissez-passer) geweigerd hebben, is voldoende om tot de onmogelijkheid in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 te besluiten. De Bengaalse autoriteiten kunnen na deze definitieve weigering niet meer op hun beslissing terug te komen zonder zichzelf tegen te spreken.

Gelet op het voorgaande dient men vast te stellen dat de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen op voldoende wijze aangetoond werd.

Er dient vervolgens gepreciseerd te worden dat de verwerende partij ten onrechte bijkomende voorwaarden stelt om de onmogelijkheid aan te tonen. Zo merkt de verwerende op dat verzoeker zelf geen pogingen ondernomen zou hebben om zijn autoriteiten te contacteren.

Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij zich zelf tot de Bengaalse autoriteiten gewend heeft om het vereiste identiteitsstuk te verwerven in België. Dat betrokkene niet gerepatrieerd werd, betekent niet ipso facto dat hij geen internationaal erkend paspoort, gelijkgestelde reistitel of identiteitskaart zou kunnen verkrijgen. Het komt betrokkene toe alles in het werk te stellen om het noodzakelijke identiteitsdocument te bekomen.

Volgens de bepalingen van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang en verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan een vreemdeling vrijgesteld worden van de voorlegging van identiteitsdocumenten wanneer het voor deze laatste onmogelijk is om de kwestieuze documenten te bekomen.

De wijze waarop de voormelde onmogelijkheid aangetoond dient te worden wordt wettelijk niet bepaald. De onmogelijkheid om de identiteitsdocumenten te bekomen zou dan op diverse manieren aangetoond mogen worden.

Verzoeker in casu heeft de onmogelijkheid aangetoond door te verwijzen naar de definitieve weigering van zijn autoriteiten om identiteitsdocumenten (laisser-passer) af te leveren. Deze weigering op zich dient als voldoende beschouwd te worden om de voorziene vrijstelling toe te passen.

De verwerende partij stelt dat de onmogelijkheid niet aangetoond zou zijn onder meer omdat verzoeker geen bewijsstuk voorgelegd heeft waaruit blijkt dat hij contact genomen heeft met zijn nationale autoriteiten.

Het feit dat verzoeker zelf geen contact genomen zou hebben met zijn nationale autoriteiten verandert niets aan' het feit dat zijn autoriteiten definitief geweigerd hebben om identiteitsdocumenten (laisser-passer) af te leveren. Deze weigering staat ontegensprekelijk vast. [...]"

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf noch vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van de verplichting deze documenten voor te leggen. Verweerder gaat hierbij vervolgens concreet in op de door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte stukken ter staving van zijn identiteit en op de naar voor gebrachte rechtvaardiging waarom hij geen identiteitsdocument kan voorleggen en licht uitgebreid toe waarom hij deze niet aanvaardt.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris aldus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu oordeelde verweerder dat verzoeker niet aantoonde te beschikken over een identiteitsdocument en evenmin op geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Verzoeker betwist de motivering niet dat hij bij zijn aanvraag niet heeft aangetoond te beschikken over een identiteitsdocument. Wel is hij van mening dat hij op geldige wijze aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, met name waar hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf inriep dat het bestuur in het kader van een poging om hem te repatriëren zijn ambassade reeds verzocht om een reisdocument af te leveren doch deze weigerde hierop in te gaan, waarop verzoeker diende te worden vrijgelaten.

De Raad stelt vast dat verweerder dit gestelde in de bestreden beslissing niet aanvaardt als geldig bewijs van de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Hij stelt in dit verband dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij zich zelf heeft gewend tot de Bengaalse autoriteiten om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en dat het gegeven dat verzoeker niet werd gerepatriëerd niet ipso facto betekent dat hij in België geen identiteitsdocument zou kunnen verwerven. Hij stelt dat het aan verzoeker toekomt alles in het werk te stellen om het noodzakelijke identiteitsdocument te doen afleveren.

Verzoeker voert in dit verband in zijn verzoekschrift aan dat zijn nationale autoriteiten, in het kader van de eerdere poging tot repatriëring, definitief en onvoorwaardelijk hebben geweigerd om hem een reistitel of identiteitsdocument af te leveren en deze niet meer op deze beslissing kunnen terugkomen zonder zichzelf tegen te spreken. Hij stelt dat aldus wel degelijk op voldoende wijze een onmogelijkheid om het

vereiste identiteitsdocument te verwerven in België blijkt. Hij is van mening dat het gegeven dat hij zelf geen contact heeft opgenomen met zijn ambassade niets verandert aan dit feit en dat het bestuur aldus ten onrechte een bijkomende voorwaarde stelt.

In casu komt het de Raad evenwel noch onjuist noch kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelde dat het gegeven dat verzoeker niet werd gerepatrieerd nog niet ipso facto betekent dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te verwerven in België. Zo merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker werd vrijgelaten omdat de Bengaalse autoriteiten definitief verklaarden in de onmogelijkheid te zijn verzoeker een reistitel of identiteitsdocument af te leveren. Integendeel wijzen de stukken van het administratief dossier erop dat de Bengaalse autoriteiten een verder onderzoek noodzakelijk achtten en verzoeker werd vrijgelaten omdat niet bleek dat een effectieve verwijdering op korte termijn mogelijk was en een langere opsluiting van verzoeker niet kon worden gerechtvaardigd. In ieder geval vindt het gestelde door verzoeker dat zijn nationale autoriteiten '*definitief en onvoorwaardelijk*' zouden hebben geweigerd hem een reistitel of identiteitsdocument af te geven, geen steun in de stukken van het administratief dossier en verzoeker brengt hiervan ook geen begin van bewijs aan. Daarnaast kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde landen weigeren actief mee te werken aan de gedwongen verwijdering van hun landgenoten, en op deze grond weigerachtig staan tegenover de afgifte van reistitels in deze situatie.

Nu een '*definitieve en onvoorwaardelijke*' weigering vanwege verzoekers nationale autoriteiten om een identiteitsdocument in België af te leveren niet blijkt en gelet op de gegeven motivering van verweerder, blijkt ook geenszins dat verweerder, waar hij opmerkt dat niet blijkt dat verzoeker ook maar enige poging heeft ondernomen om een paspoort te verkrijgen van zijn ambassade in België en het aan verzoeker toekomt alles in het werk te stellen om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, enige voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. Hij gaf middels het door hem gestelde slechts een redelijke invulling aan de door de wet opgelegde vereiste dat de aanvrager, indien hij niet beschikt over een identiteitsdocument, op geldige wijze moet aantonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven in België. Gelet op het hierboven gestelde dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat het gegeven dat verzoeker niet werd gerepatrieerd nog niet ipso facto betekent dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven in België, kon verweerder eveneens in redelijkheid wijzen op het gegeven dat verzoeker geen enkele poging ondernam bij zijn nationale autoriteiten om een identiteitsdocument in België te verwerven, om te besluiten dat de onmogelijkheid hiertoe niet op geldige wijze was aangetoond.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd. Enige concrete toelichting bij de wijze waarop verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing het '*voorzichtigheidsbeginsel*' zou hebben miskend, ligt ook niet voor.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS